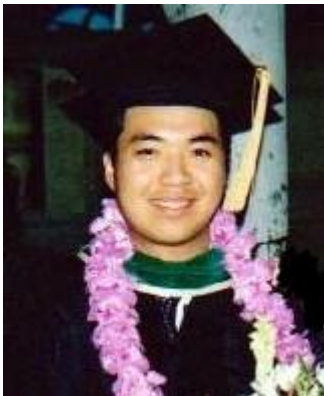

Thư gửi con trai út!

Hoàng-Việt thân mến, hôm nay mẹ lại gửi thư cho con, Việt ơi cứ mỗi lần sinh-nhật của con là mẹ lại viết thư vì ở xứ Mỹ này thì giờ quá ít ỏi, mẹ con mình không có nhiều thì giờ cho nhau.

Hoàng-Việt thân cách đây 34 năm khi bố mẹ dắt díu đàn con chạy khỏi Việt-Nam để thoát nanh-vuốt của bọn Cộng-Sản vô-thần, gia-đình ta may-mắn bình-an đến được bến bờ Tự-Do. Vui mừng vì tránh khỏi hiểm-họa Cộng-Sản, nhưng lo các con quên nguồn gốc và ngôn ngữ mẹ đẻ. Con ơi thật là đau buồn khi con là người Việt mà không thể nói và viết được tiếng Việt.

Trong bài tình ca, nhạc-sĩ Phạm-Duy đã nhấn mạnh:

“ Tôi yêu tiếng nước tôi, từ khi mới ra đời...

Tiếng mẹ ru từ lúc nằm nôi, thoát ngàn năm thành tiếng lòng tôi ...”

Con ơi tiếng Việt, mẹ ru con khi con còn trứng nước mà con còn quên thì gia-đình, Tổ-quốc còn mong đợi gì nơi con? Vì thế mẹ đã cố-gắng dạy các con nói và viết thông thạo ngôn ngữ Việt-Nam là mong con luôn nhớ về quê Cha đất Tổ. Dù con có là công-dân của quốc gia đang cư ngụ nhưng Tổ-Tiên con vẫn là người Việt-Nam nên con vẫn có bổn-phận với quê-hương Việt-Nam.

Có biết đọc và viết được tiếng Việt mới biết sử nước mình để thấy hãnh-diện về những anh-hùng dân-tộc đã dựng nước và giữ nước như thế nào? Chúng ta thấy phải yêu nước và gìn-giữ nếu như có kẻ nào làm hại nước nhà. Nước ta nhỏ bé nên chịu nhiều can qua với 1000 năm bị đô hộ bởi giặc Tàu, rồi 100 năm giặc Tây cai trị nhưng với lòng yêu nước dân ta đã phải chiến đấu rất cam khổ năm này qua năm khác mới dành được độc-lập và toàn vẹn lãnh thổ.

Mô tả nước Việt-Nam là một giải giang-sơn gấm-vóc trải dài từ Ái Nam-Quan đến mũi Cà-Mâu, bờ biển như hình chữ S, miền bắc giáp giới với Trung-Hoa, kẻ thù truyền-kiếp luôn có mộng thôn tính nước ta. Phía tây và nam là nước Lào và Cao-Miên đồng thời được bao bọc bởi rừng núi Trường-Sơn hiểm-trở, phía đông là biển Thái-Bình rộng lớn. Địa-thế thật đẹp nên bị dòm ngó vì có giá-trị chiến lược.

Con ơi vì vận nước mà chúng ta đã phải tản mát khắp năm châu bốn bể nhưng với lòng yêu quê

hương chúng ta vẫn có thể làm nhiều điều có ích cho Tổ-Quốc. Như dân tộc Do-Thái ở khắp nơi trên thế-giới, họ vẫn giúp nước bằng cả nhân-lực và tài-lực để nước Do-Thái tồn tại và hùng-mạnh. Người bản-xứ có học khuyên mẹ cố-gắng dạy các con ngôn-ngữ và phong-tục tốt, vì có thêm một ngôn-ngữ là thêm được một người và tập-quán hay sẽ giúp ta tránh khỏi những thói-hư, tật-xấu.)

Việt ra trường Y-Khoa 2003

Sang đây lúc chưa tròn một tuổi, nên việc dạy con vát và hơn các anh chị, nào dạy nói, dạy viết, giảng nghĩa thơ văn hay bản nhạc để con yêu thích, nào dạy cách ăn uống, nấu món ăn của quê-hương vì những thứ đó cũng biểu lộ phần nào nét văn-hóa dân-tộc. Để yêu Tổ-Quốc hơn nên vào những ngày hè rảnh rỗi mẹ thường kể cho các con nghe về lịch-sử vì sử nước nhà oai-hùng lắm. Mỗi lần dờ lại những trang sử oai-hùng mà Tổ-Tiên ta đã trải bao xương-máu gìn giữ, người đọc như có một dòng huyết quản làm phấn kích tâm hồn thấy hãnh-diện và cảm ơn tiền nhân.

Một ngàn năm Bắc thuộc, một trăm năm Tây thuộc nhưng người dân Việt không hề chịu khuất-phục mà luôn có những cuộc nổi dậy dành lại quyền độc-lập. Tuy thời gian không được lâu nhưng cũng chứng tỏ chí khí bất-khuất của người Việt-Nam.

Mẹ nhắc sơ qua vài nét về những anh-hùng liệt-nữ đã làm rạng-rỡ trang sử Việt, con cháu tự hào và hãnh-diện biết bao?

* **Hai bà Trưng** đánh đuổi giặc Đông-Hán và làm vua được 3 năm.

* **Nhụy-Kiều tướng quân** tức Triệu thị Trinh hay bà Triệu với lời danh thếp: “ Tôi muốn cưỡi cơn gió mạnh, đạp luồng sóng dữ, chém cá tròng kình ở bể đông, quét sạch cõi-bờ, để cứu dân ra khỏi nơi đăm đuôi, chứ không thèm bắt chước người đời còng lưng làm ti-thiếp người ta”

* **Ngô vương Quyền** mở đầu nền tự chủ với chiến thắng dùng cọc nhọn phá tan quân Nam Hán tại sông Bạch-Đằng.

* **Võ tướng Lý-thường-Kiệt** đánh Tống, bình Chiêm và còn có mộng lấy hai châu Khâm và Liêm.

* **Đức Trần-Hung-Đạo** đã khảng-khái xin vua chém đầu nếu muốn hàng giặc và đã ba lần phá quân Nguyên.

* **Hội nghị Diên-Hồng** toàn dân bày tỏ lòng quyết chiến với giặc xâm lăng để bảo vệ đất nước.

* **Tướng Trần-bình-Trọng** bị giặc bắt và dụ hàng, ông đã hùng hồn quát “Ta thà làm quỷ nước Nam còn hơn làm vương đất Bắc”.

* **Trần quốc-Toản** vì tuổi còn nhỏ không được bàn việc nước, lòng uất ức trong tay bóp nát quả cam lúc nào không hay và sau đó ông đã lập đạo quân với khẩu hiệu: “ Phá cường địch báo hoàng ân”.

* **Phạm ngũ-Lão** vì oán thù giặc Nguyên mà giáo đâm không đau về sau là một tướng giỏi của đức Trần-hung-Đạo.

* **Huyền-Trân công-chúa** tuy là gái cũng hy-sinh đẹp bỏ tình riêng để cho đất nước thêm hai châu Ô và châu Ri mở rộng bờ cõi về phía nam.

* Người anh hùng áo vải đất Lam-Son **Lê-Lợi** cùng toàn dân nằm gai, nếm mật trong 10 năm chống nhau với giặc Minh, giành lại độc-lập.

* Anh-hùng **Lê-Lai** liều mình cho giặc bắt để cứu vua cứu nước.

* **Nguyễn-phi-Khanh** bị giặc bắt, Nguyễn-Trãi theo cha tới ải Nam-Quan không chịu trở về, ông khuyên: “ Con phải trở về mà lo trả thù cho cha, chứ khóc lóc mà làm gì?” về sau là đại công-thần giúp vua Lê-Lợi bày mưu kế thắng giặc Minh và cùng vua lo trị quốc.

* **Vua Lê thánh-Tôn** ngài bảo với triều thần: “ Ta phải giữ gìn cho cẩn thận, đừng để cho ai lấy mất một phân núi, một tấc sông của vua Thái-Tổ để lại” vua Lê thánh Tôn là một đấng minh-quân, văn-trị, võ-trị ở nước Nam không có đời nào thịnh-trị bằng thời Hồng-Đức.

***Vua Quang-Trung** với tài dùng binh tốc chiến tốc thắng chỉ 5 ngày phá tan 20 vạn quân Thanh.

* **Tổng-Đốc Hoàng-Diệu** chết theo thành.

* **Nguyễn tri-Phương** xé bông băng chịu chết không hàng giặc.

* Vua **Hàm-Nghi**, vua **Thành-Thái**, vua **Duy-Tân** chống Pháp đã bị đày ra khỏi Việt-Nam.

* Đẳng trưởng **Nguyễn-thái-Học** và 13 liệt-sĩ lên đoạn đầu-dài tại Yên-Bái với câu nói bất hủ: “ Không thành công thì thành nhân”.

* **Nguyễn trung-Trực** đốt tàu giặc Pháp tại bến Nhật-Tảo, chiến-sĩ **Phạm-hồng-Thái** với tiếng bom Sa-Điện, **Đề-Thám** anh hùng Yên-Thế đã làm cho Pháp thất điên bát đảo. Các cụ **Phan bội-Châu**, **Phan chu-Trinh** bốn ba hải-ngoại tìm kế-sách chống giặc và phát triển nước nhà.

Con ơi với những trang lịch-sử oai-hùng như thế làm sao chúng ta quên được, các con phải học để hãnh diện về nguồn-gốc Tổ-Tiên nước Việt mình. Biết chữ Việt thì mới thấy được cái

hay cái đẹp và tự-hào về dòng tộc, không vọng ngoại nhận xăng nhận bậy.

Nước Việt với hơn 4000 ngàn năm Văn-Hiến tuy chịu ảnh-hưởng của Trung-Hoa nhưng Tổ-Tiên có tinh thần độc-lập đã tạo ra một thứ chữ là chữ Nôm (dùng chữ Hán ghép âm và nghĩa) nên chúng ta có hai loại văn chương : Chữ Hán và chữ Nôm. Ảnh hưởng của Tây-phương Tổ-Tiên ta cũng dùng mẫu tự Latin tạo thành chữ Quốc-Ngữ. Vậy nên chúng ta có một nền văn chương rất phong-phú Cổ-điển có chữ Hán, chữ nôm và hiện-đại có chữ Quốc-Ngữ là chữ Việt bây giờ. Chữ Quốc-Ngữ dễ học nên phổ biến sâu rộng vì thế sự thất học giảm so với chữ Nôm và chữ Hán. Ấu đó cũng là cái may cái phúc của nước ta, tại Á-Châu duy-nhất Việt-Nam dùng mẫu tự Latin nên việc học các ngoại ngữ không là trở ngại lớn. Con học và viết chữ Việt thì con sẽ thưởng-thức nhiều áng văn, thơ hay của một dòng văn-học có đời sống dài trên hàng ngàn năm.

***Văn chương chữ Hán** có: Bình Ngô đại-cáo, Gia-huấn ca của Nguyễn-Trãi, Hịch tướng-sĩ của Trần-hung-Đạo....

* **Văn chương chữ Nôm** có: Tao-Đàn nhị thập Bát-Tứ thuộc triều vua Lê thánh Tôn, các chuyện vô danh như Trinh Thử, Nhị độ Mai, Phan Trần, Cung oán ngâm khúc của Ôn như Hầu Nguyễn gia-Thiều, Chinh phụ ngâm với Đoàn thị-Điểm, và áng văn hay nhất mà Phạm-Quỳnh đã khẳng định: “ Truyện Kiều còn tiếng nước ta còn” của đại văn hào Nguyễn-Du. Vì văn chương truyện Kiều quá hay nên một số tác giả đã dịch ra các ngoại ngữ khác nhưng chỉ dịch được nghĩa của cốt chuyện chứ không làm cho ta thấy cái hay của ngôn-ngữ, cái kỳ-diệu của văn-chương Việt. Các tác-giả Nguyễn công-Trứ, Cao bá-Quát, Nguyễn-Khuyến, Chu mạnh-Trinh, Trần tế-Xương, Tản-Đà... đã đóng góp thật nhiều cho văn học.

* **Văn chương chữ quốc ngữ**: Chữ quốc-ngữ như đã nói rất dễ học, giản-dị nên tiến triển rất mau, chỉ vài chục năm mà chúng ta đã có rất nhiều học-giả, thi-sĩ, văn-sĩ, nhạc-sĩ, biết bao tác-phẩm để đời, một nền văn chương dồi-dào, đa-dạng

Kể tượng-trung về thi ca mới có: Thê-Lữ, Xuân-Diệu, Hàn mạc-Từ, Thái-Can, Huy-Cận, Vũ hoàng-Chương, Đinh-Hùng, Hoàng-Cầm v..v..

Về tiểu-thuyết có nhóm Tự-Lực và tới nay còn biết bao các văn-sĩ không kể hết.

Nền nhạc Việt có phần cổ nhạc gồm: Cải-lương, hát-bội. Tân nhạc có những tác giả nổi tiếng như Văn-Cao, Phạm-Duy, Dương-thiệu-Tước, Phạm Đình-Chương và còn nhiều nhiều nữa...

2002

Thiệt thòi lớn khi không sử dụng được tiếng Mẹ để thưởng thức một nền văn hóa với muôn màu muôn sắc. Một điều đáng quan tâm nữa là tự-ái dân-tộc, nói tóm lại nếu con biết nghe lời học hỏi thì mẹ cam đoan với con là chỉ có lợi chứ không có hại. Học và hiểu văn-hóa Việt-Nam đồng thời phát triển khả-năng của mình trong môi trường khoa-học của một nước tân-tiến nhất, hai nền khoa-học và văn-hóa Đông-Tây bổ xung sẽ làm con có một tâm hồn phong-phú.

Việt thân mến, người xưa thường nói rằng: “con hư tại mẹ, cháu hư tại bà” vì mẹ và bà là những người nuôi nấng và gần gũi con khi còn trứng nước. Câu “Dạy con từ thuở còn thơ” những điều dạy-dỗ, uốn nắn thường ăn sâu vào tâm-thức một cách dễ dàng. Tâm hồn trẻ thơ như một trang giấy trắng nếu được vẽ hình ảnh đẹp thì cũng được giữ mãi, hiểu được

trách nhiệm đó mẹ cố gắng dạy con trước hết về ngôn-ngữ sau là lối sống và cất giữ phong-tục tập quán hay để khi người ngoại quốc nhìn vào họ thấy rõ nét đặc thù của từng dân tộc. Chúng ta sống ở nước người phải hoà-đồng nhưng không mất bản-sắc Việt-Nam mới đáng quý.

Nhà văn Nguyễn bá-Học đã nói một câu nay trở thành danh ngôn “Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông”.

Cám ơn các con đã nghe lời mẹ nên ngoài việc học vất vả lo cho tương lai còn cố học nói và viết tiếng Việt, các con yên trí sự cố-gắng của các con sẽ được đền bù bằng sự hiểu biết rộng.

Quan tâm đến nước nhà, hãnh-diện về quê-hương, Tổ-quốc, hãy nhìn lại nước ta đang bị bọn Cộng-Sản vô-thần thao-túng, chúng chủ trương ngu dân cho dễ trị, bần cùng hóa toàn dân cho dễ sai khiến. Những người lãnh đạo đất nước chỉ vì quyền lợi của đảng và cá nhân nên ngày nay chúng đã cắt đất, nhường phần biển cho kẻ thù Trung-cộng để được yên thân nắm quyền cướp đầu cướp cổ dân mình.

Mẹ đã về lại quê-hương để nhìn thấy tận mắt cuộc sống của người dân thật tội nghiệp: Nghèo nàn, tụt-hậu sau gần 30 năm gọi là hòa-bình, độc-lập và thống-nhất.

Cộng-Sản cai trị dân bằng hộ khẩu, tù đầy và bắt-bớ, lâu ngày nên người dân gần như chấp nhận không còn trí phán đấu cố sống cho yên thân, tội lắm.

Việc làm của Cộng-sản là phản quốc, hại dân, một số người yêu nước không sợ bạo quyền đã đứng lên chống đối thì tù đầy, bắt bớ. Không có tự-do ngôn-luận nên người dân bị bung bít do đó không biết những sự kiện gì đã xảy ra để chống đối hay hưởng ứng. Bằng chứng nhà cầm quyền đã ký hiệp-ước dâng đất và biên cho Trung-cộng từ năm 1999-2001. Nay họ đã thực hiện cắm cột mốc tại biên giới mà người dân nào có hay?

Đất đai là của Tổ-Tiên, cha ông ta dày công tranh-đấu, gìn giữ bằng máu-xương để lại cho toàn dân

nay những người Cộng-sản chỉ cướp quyền lãnh đạo trong một thời gian không được phép đem đất nước dâng hiến cho ngoại lai. Tội của đám lãnh-đạo thật tày trời: Bán nước, hại dân, phản quốc. Chúng ta những người dân Việt cả trong lẫn ngoài nước phải đứng lên vạch trần mặt nạ giả nhân giả nghĩa mà chúng thường rêu rao là những người yêu nước : đánh Tây, đánh Mỹ để có độc lập, tự-do hạnh-phúc cho dân. Nay thì độc-lập, tự-do, hạnh-phúc ở đâu? Toàn dân đồng lòng trừng trị bọn tội đồ đòi tay sai ngoại bang, những kẻ phản-quốc, bán nước hại dân phải đền tội!.

Một vài điều nhắc nhở với con nhân ngày sinh nhật, hẹn lại thư sau.

*Thân ái; Mẹ Bùi Mỹ Dương
2004*

hai bà cháu 2009, cháu nội Trâm-Anh

Những bậc thức giả trước là đảng viên nay đã trả lại thẻ đảng như Đại-tá Phạm quế-Dương, nhà nghiên cứu học thuyết Mác-Lê Hoàng minh-Chính, Hà sĩ-Phu, tướng Trần-Độ, tiến-sĩ địa chất Nguyễn thanh-Giang, Luật-sư Lê trí-Quang, Bác-sĩ Phạm hồng-Son, nhà báo Nguyễn vũ-Bình, Hoàng-Tiến, nhà văn Bùi minh-Quốc, nhà nghiên cứu Hán Nôm Trần Khuê v..v.. đã bày tỏ nỗi phẫn uất trước nạn dâng đất, tham-nhũng, trình bày và phổ biến tư tưởng tự-do, dân-chủ đều bị bắt bớ tù đày. Con thân mến, tuổi còn trẻ, trí còn cao, hiểu biết rành rẽ về hiện tình nước nhà, mong các con ý thức được việc phải làm cho khỏi tủi hổ, con phải nhớ tên con là Việt, Việt là Việt-Nam đây con, không thể tách rời hay quên lãng được.